

Mikrowięźba kwarcu — ostrożnie w interpretacjach. Replika

Wojciech Czaplinski*

Artykuł *Mikrowięźba kwarcu i jej wykorzystanie w badaniach skał deformowanych plastycznie* był moją pierwszą publikacją w periodyku o tak szerokim zasięgu jak *Przegląd Geologiczny* (Czaplinski, 1997), dlatego bardzo ucieszyło mnie, że znalazł co najmniej jednego dociekliwego czytelnika. Obawiam się jednak, że Zbigniew Cymerman w swojej dyskusji wytoczył armaty przeciwko komarom i — jak to w takich sytuacjach bywa — strzela niecelnie.

Podając dwa przykłady zastosowania (w sumie pięć diagramów) chodziło wyłącznie o pokazanie Czytelnikom mego przeglądowego artykułu, jak wyglądają rzeczywiste diagramy orientacji osi *c* kwarcu i co można z nich odczytać. Świadomie pominąłem implikacje regionalne, bo te wymagają analizy dużo większej ilości diagramów wraz z całym ich kontekstem geologicznym.

Ścinanie ogólne płaszczyznowe lub ze składową spłaszczenia nie jest deformacją koaksjalną, jak chce Cymerman,

lecz wypadkową deformacji koaksjalnej i rotacyjnej. Osobom mającym problemy z wyobrażeniem sobie ścinania ogólnego polecam podręcznik *Microtectonics* (Passchier & Trouw, 1996: 13–16).

Z niepublikowanymi danymi Z. Cymermana i jego modelem metamorfiku strzebińskiego nie podejmuję dyskusji. Nie chcę wypowiadać się również w imieniu A. Żelaźniewicza o rozwoju kopuły orlicko-śnieżnickiej. O rozdzieleniu deformacji w strefach transpresji na domeny o dominującej deformacji koaksjalnej lub współosiowej i wynikających z tego komplikacjach napisałem zaś pokrótce w rozdziale *Ograniczenia metody* diskutowanego artykułu.

L i t e r a t u r a

- CZAPLIŃSKI W. 1997 — *Prz. Geol.*, 45: 727–731.
PASSCHIER C. W. & TROUW R. A. J. 1996 — *Microtectonics*. Springer-Verlag.

*Zakład Geologii Sudetów ING PAN, ul. Podwale 75, 50-449 Wrocław